

Nu da vrabia din mână pe cioara de pe gard

Motto: "Porumbelul de pe gard a salvat multe vrăbii din mână.."
Aforism croat contemporan

Mircea Sârbu
Martie 2021, Curtea de Argeș

Seria: "Proverbe și zicale populare tălmăcite"

Cuprins

“Nu da vrabia din mână pentru cioara de pe gard”	3
Nemulțumirea de sine	4
Invidia și gelozia.....	5
Curiozitatea	7
Graba și/sau lenea	8
Cine e de fapt ”vrabia”?	9
Cine e de fapt ”cioara”?	11
Cum să discernem între a avea ”vrabia” sau ”cioara”	12
Când ”cioara” de pe gard devine ”privighetoare”	16

“Nu da vrabia din mână pentru cioara de pe gard”

Nu cred că există cineva care să nu fi auzit acest proverb. Luat la prima vedere pare un nonsens, deoarece o vrabie nu are obiceiul să îți stea în mână, și nici cioara nu este entuziasmată să ia presupusul loc al vrăbiuței.

Dacă proverbul ”Măsoară de zece ori și taie o dată” are o aplicabilitate directă în viața de zi cu zi, acest proverb are însă mai mult conotații metaforice, obligându-ne să descifrăm înțelepciunea ascunsă în el. Descifrarea pare, la prima vedere, facilă, dar în fond necesită o analiză profundă.

Pentru mine acest proverb mă trimite la o introspecție în care să îmi definesc valorile și care să îmi scoată în evidență carențele de ordin spiritual, asta deoarece de mult timp idoli de tip material, pentru mine, s-au estompat, până la disoluție.

După mine această analiză ar trebui să scoată în evidență faptul că, așa cum suntem noi, putem evolua singuri, sau e mai comod să plagiem persoane din anturajul pe care, la prima vedere, le considerăm mai evolute. Fiecare dintre noi avem drumul nostru de parcurs, fiecare dintre noi avem ”vrăbiuța” noastră de care trebuie să fim mândri și mulțumiți, chiar dacă, ni se pare, că altundeva există ceva mai atrăgător, dar mai inaccesibil.

Să vă spun o povestioară. Odată, Dumnezeu văzând că oamenii au început să crâncească, nemulțumiți de necazurile lor, s-a hotărât să rezolve nemulțumirile. A chemat toți oamenii la el și le-a arătat un gard în fața lor și le-a spus să meargă și să își pună fiecare necazurile pe gard și oamenii au ascultat. Au pus necazurile pe gard și s-au întors la Dumnezeu. Acum Dumnezeu le-a spus: ”megeți la gard și luați orice necaz pe care îl doriți și care e pus acolo. Și de data asta oamenii l-au ascultat pe Dumnezeu și au mers la gard. Acolo, spre surprinderea lui Dumnezeu, fiecare și-a luat propriul necaz înapoi, necaz care li s-au părut mult mai ușor de purtat decât al altuia.

Aceasta a fost o istorioară cu tâlc. Ce trebuie să înțelegem noi din istorioară este că ”vrăbiuța” fiecăruia dintre noi e mai acceptabilă decât ”vrăbiuța” altuia, chiar dacă ni se pare, de la depărtare, că e deghizată în ”cioară”.

Să încercăm să identificăm posibilele cauze care ne fac să ne dorim o ”cioară” ce se află pe gard, în detrimentul ”vrăbiuței” pe care o avem în mână. Pentru asta ar trebui să facem referire la caracteristicile omului pe calea sa către evoluție. Referitor la aceste porniri ale omului care încă nu a atins perfecțiunea, adică a noastră a celor ce ne străduim să evoluăm, ar trebui să remarcăm o serie de ”frâne” în reușita procesului pentru care ne aflăm acum în această lume materială. Aceste frâne ar putea fi:

- Nemulțumirea de sine
- Invidia și gelozia
- Curiozitatea
- Graba și/sau lenea

Hai să vedem acum cum fiecare dintre aceste caracteristici ne fac să privim la "cioara" de pe gard, în timp ce avem o "vrăbiuță" în mână.

Trebuie să fac o precizare, proverbul are o dublă aplicabilitate:

- În plan spiritual
- În plan fizic

Voi încerca să mă refer la ambele planuri, dar sunt convins că cititorii vor reuși să discearnă la ce plan fac referire în rândurile de mai jos. Indiferent la ce plan ne-am referi, aceste frâne ne pot conduce la situații în care să alergăm după "himere", cu toate că avem un punct stabil de plecare.

Nemulțumirea de sine

În literatura de specialitate se vorbește adesea de două noțiuni care ar avea efect direct asupra vieții noastre cotidiene: destinul și nemulțumirea de sine. Trebuie din capul locului să precizăm că acestea sunt două lucruri diferite. Totuși, părerea mea este că ele sunt într-o strânsă interdependență. Nemulțumirea de sine este un semnal al vocii interioare care ne atrage atenția că nu "suntem pe drumul" nostru, că nu trăim conform destinului nostru.

Destinul există, dar el nu este un lucru foarte strict. Este ca un drum, poți merge pe partea din dreapta, pe mijloc sau pe partea din stânga. Vocea interioară trage semnalul de alarma doar atunci când "ai luat-o pe arătură". "Mersul pe arătură" este însoțit de nemulțumirea de sine. În momentul în care ești pe drumul tău, nemulțumirea de sine dispare.

Dar, atenție este vorba de nemulțumirea de sine, nu de nemulțumire în general. Chiar dacă poartă aceeași denumire, cele două stări psihice sunt foarte diferite. Poți fi nemulțumit din nenumărate motive (servicii, familie, copii obraznici, vecini, emisiuni la TV), dar nemulțumit de sine nu poți fi decât dacă..... ești nemulțumit de tine și în acest caz, cel mai lesne mod de a îți satisface nemulțumirea de sine, în proprii ochi este să tânjești la "cioara" de pe gardul din față, cioară pe care nu o cunoști în profunzime, dar prin mărimea ei crezi că poți suplini lipsa ta de respect față de tine însuși.

Pe de altă parte nu trebuie să confundăm "mulțumirea de sine" cu un sentiment de mândrie exacerbată (cine mai e ca mine?, eu sunt cel mai tare din parcare). Această stare de mândrie se obține în mod conștient. Stai și îți tot repeți în gând: sunt mare, sunt tare, etc... Dar, în momentul în care "lași garda jos", adică nu mai gândești aceste lucruri... te "inundă" un sentiment de nemulțumire de sine și atunci inevitabil realizezi că de fapt "cioara" de pe gard e ceea ce ție îți lipsește. Asta duce inevitabil la un sentiment de desolidarizare cu tine însuși și de dorință de a avea ceva ipotetic, ceva la care nu ai pus umărul să realizezi. Într-adevăr, începând din nou să gândești cât de "grozav" ești, acest sentiment dispare și lasă locul, în conștientul tău, acelei stări de a fi "cel mai tare din parcare".

Nemulțumirea de sine izbucnește din cele mai profunde straturi ale subconștientului și pătrunde în conștient. Este ca o buruiană, dacă o tai de la suprafața pământului (din conștient), rădăcina rămâne în pământ (subconștient) și peste o perioadă de timp buruiana va apare din nou la fel de "falnică" ca mai înainte.

Pentru a scăpa de starea de nemulțumire de sine trebuie scoasă rădăcina, trebuie "umblat" la destin.... trebuie să-ți corelezi viața cu destinul. Atunci când viața ta se desfășoară conform destinului tău, vei scăpa de nemulțumirea de sine. Cu alte cuvinte, atunci când reușești să apreciezi "vrăbiuța" din mâna ta, adică mulțumirea de sine, "cioara" de pe gardul imaginar din fața ochilor tăi își ia zborul și dispăre.

Odată ce ești pe calea ta, conform destinului, o stare de mulțumire de sine "izvorăște" din subconștientul tău. În acele momente, chiar dacă din exteriorul ființei tale, apare un eveniment perturbator (o banală "cioară") care îți produce în conștient un motiv de a-ți face gânduri destabilizatoare, subconștientul te "susține", creându-ți un sentiment de mulțumire de sine.

Invidia și gelozia

Trăind în societatea contemporană, inevitabil invidiem și suntem invidiați. Invidia se naște atunci când întâlnim o ființă mult mai înzestrată decât noi înșine, mult mai bine situată în ierarhia socială sau care posedă anumite bunuri la care noi doar jinduim, adică o "cioară" ce stă pe "gardul vecinului".

Ce trăsături esențiale are această emoție toxică? Cum am putea-o controla astfel încât să ne redobândim libertatea interioară?

Psihiatrii Cristophe André și François Lelord afirmă că invidia este o emoție universală, un „amalgam de iritare și ură față de cel care este mai favorizat de soartă decât noi”.

Cuvântul vechi „pizmă” reflectă fidel această complexitate. În limbajul comun, despre omul dominat de invidie se spune că este „ros de invidie”. Analizând această expresie, vom descoperi câteva trăsături specifice acestei emoții negative. Invidia, deci, este o emoție chinuitoare, dar și insașiabilă, astfel că întotdeauna vreun apropiat sau un cunoscut de-al nostru va avea o calitate care ne va stârni invidia sau va poseda un bun material pe care noi doar ni-l dorim. Invidia, această emoție ascunsă, este paradoxală: deși nenumărați oameni suferă de ea, este riscant să ți-o exprimi în societate, fiindcă ea va stârni dezaprobarea celorlalți.

Invidia se ivește pe neașteptate și se manifestă ca „o reacție bruscă, involuntară, însoțită de manifestări fizice”.

Cei doi psihiatri menționați mai sus împart invidia în 3 categorii. Pentru a le înțelege mai bine, vom pleca de la un exemplu: să presupunem că un coleg de serviciu a fost promovat. Invidia se manifestă mai întâi la nivelul gândirii, apoi al comportamentului

uman. Dacă vom gândi „Mie nu mi se va întâmpla asta”, și vom simți nevoia să ne retragem, să ne închidem în sine, evitând pe viitor să interacționăm cu persoana nou-promovată, putem spune că trăim un episod de invidie depresivă. Invidia ostilă se manifestă altfel. În acest caz, invidiosul gândește „Nu suport faptul că acest incapabil a fost promovat înaintea mea”, apoi începe să își bârfească față de cunoscuți colegul, spunându-și sieși: „Lasă că îi arăt eu lui cine sunt!”. Invidia admirativă este mai rar întâlnită. Persoana atinsă de acest tip de invidie gândește complet diferit: „E normal să-l promoveze, a muncit din greu”. El are puterea să se ducă și să îl felicite sincer pe colegul respectiv. Pe viitor, va lucra mai mult pentru a le dovedi superiorilor că și el merită să fie promovat.

Cum se naște în sufletul nostru invidia? Această emoție complexă are întotdeauna la origine o comparație: invidiosul își compară propria situație, propria ”vrăbiuță” cu a persoanei pe care o invidiază, își compară ”vrăbiuța din mână” cu ”cioara” colegului. El nu realizează faptul că la nivelul colegului, ceea ce el identifică a fi o ”cioară”, nu e de fapt altceva decât ”vrăbiuța” colegului, privită din alt unghi.

Consecința nefastă a comparației este că invidiosul se va simți inferior și va înțelege că această inferioritate nu poate fi depășită curând, ceea ce va conduce la scăderea stimei de sine. Sentimentul de inferioritate poate produce, la rândul său, alte emoții toxice: tristețe, furie, etc. ...

Devenim cu atât mai invidioși cu cât ne simțim mai inferiori decât ceilalți într-un domeniu pe care îl considerăm reprezentativ pentru noi. Acel domeniu este o piesă importantă în edificiul stimei de sine. Un elev care a obținut rezultate foarte bune la matematică nu îl va invidia pe un coleg care excelează la literatură.

Aș vrea aici să fac o remarcă. Copii mei, gemeni, băiat și fată, au plecat din România, odată cu noi după încercarea nereușită de lovitură de stat, cunoscută ca fiind mineriada. Aici terminaseră clasa I-a. Nu intru în amănunte acum, important este că acolo i-am înscris în clasa II-a la o școală privată, deoarece la stat nu puteau merge deoarece nu aveau cetățenie. Totul decurgea normal. Acasă nu aveau lecții de făcut și note nu primeau. Exasperați de noul stil de învățământ, am mers să stăm de vorbă cu diriginta, noi fiind obișnuiți cu sistemul de învățămâne din România. Spre surprinderea noastră, în spatele băncilor, în clasă erau câteva saltele. De la copii am aflat că, în timpul orelor, dacă un copil se plictisea, mergea și se juca pe saltele. Șoc și groază pentru noi. Îi și vedeam pe copii noștri ratați educațional. Vorbim cu diriginta și ne lămurim de ce nu au teme pentru acasă și de ce nu primesc note până în clasa VIII-a. Explicația era pe cât de logică, pe atât de simplă. Până în clasa VIII-a este practic perioada de formare a caracterului unui copil. A primi note ar însemna să se creeze o ierarhie în clasă. Copii erau învățați să înțeleagă că sunt toți la fel, unii sunt mai buni la matematică, alții la daneză, deci toți sunt buni la ceva. În felul acesta nu se crea o ierarhizare. Tot de la dirigintă am înțeles de ce nu li se dădeau note, asta pentru a li se crea posibilitatea de a simți că sunt încă copii. Eram oarecum liniștiți acum, dar ce se întâmpla după clasa VIII-a? Păi, părinți împreună cu elevul se întâlneau cu dirigintele și directorul școlii, care recomanda sau nu continuarea studiilor la liceu. Dacă elevul primea

recomandarea de a continua la liceu, putea trimite cereri de admitere la câte licee dorea. Funcție de răspunsurile primite, opta pentru un anumit liceu. Admiterea se făcea pe bază de "dosar de cadre". În liceu începeau însă temele, proiectele, examenele. După primul an de studiu, cam 30% din elevi se retrăgeau și se înscriau la școli de meserii. Cei care nu primeau recomandarea de a continua studiile la liceu, puteau susține un examen de echivalare și dacă îl luau, continuau la liceu.

Am povestit această experiență din dorința de a înțelege că încă din copilărie apar semnele invidiei și ale geloziei, adică tocmai în perioada de formare a caracterului copilului.

Studiile psihologice au relevat faptul că, de obicei, îi invidiem pe cei care ne sunt mai apropiați (frați, prieteni, colegi, vecini). Sunt două cauze majore ale acestei stări de fapt: fiind mai apropiați de ei, tindem adesea să ne evaluăm atuurile personale, prin comparație cu ei. În plus, ei și noi formăm același grup. Avem o viziune comună, de grup, privind valorile și atributele necesare pentru dobândirea unui anumit statut social, iar atunci când ne comparăm cu ei și ne conștientizăm defectele, stima de sine ne scade simțitor. Să nu uităm că stima de sine este o componentă esențială a identității noastre.

Un exemplu concret. Eu am un văr bun, de aceeași vârstă cu mine. În clasele primare învățam la școli diferite. Cum eu am crescut la bunici, părinții fiind plecați cu serviciul, bunica mea zilnic făcea o analiză a notelor obținute de mine și de vărul meu. De multe ori auzeam refrenul: "cum el păoate și tu nu"? Rezultatul, am crescut, nu ne vorbim, nici nu mai știu pe unde mai e și dacă mai trăiește. Uite cum "cioara" din carnetul de note al vărului meu a dus la o ruptură totală între doi veri buni.

Privind lucrurile dintr-o altă perspectivă, putem spune că invidia poate avea și efecte sociale pozitive. În limitele legalității, invidia creează emulație și contribuie la atingerea unor noi standarde de performanță în domeniile sportului, afacerilor sau al științei. Între aceste cadre competitive putem vorbi de un alt tip de invidie: invidia emulativă. La nivel instituțional, invidia poate fi stimulată prin compararea regulată a rezultatelor obținute de angajați, ceea ce va conduce la creșterea performanței. Această stimulare, dacă nu e canalizată bine, se poate ușor transforma în invidie distructivă, vezi rezultatul politicii duse de bunica mea.

Curiozitatea

De multe ori suntem tentați să observăm faptul că unii oameni din anturajul nostru par, la prima vedere, mai deosebiți, fizic, material sau social decât noi. După cum vedeți, m-am ferit să mă refer la cei "mai deosebiți" spiritual, deoarece aceștia au bunul obicei de a nu își etala calitățile. Mulți ar crede că mă voi referi din nou la invidie, NU, în cazul de față e mai mult vorba de "copiere" a anumitor stări și comportamente pe care le observăm la alții.

De cele mai multe ori această dorință de a copia se datorează faptului că nu reușim să evaluăm corect propriile valori și concepte. Sunt destul de dese cazurile în care anumiți oameni doresc să experimenteze prin metoda "copy / paste" ceea ce etalează alții.

Această metodă este falimentară deoarece aceștia copiază anumite elemente doar din dorința de a experimenta și ei acele stări, fără să copieze și fundamentul pe care se sprijină acele circumstanțe. Acest fel de copiere nu este altceva decât aplicarea unei "tencuieli" pe o construcție din nisip. În acest caz "cioara" pe care dorim să o copiem, doar din dorința de a simți și noi ceea ce simte celălalt este o mască care la prima ploaie dispare.

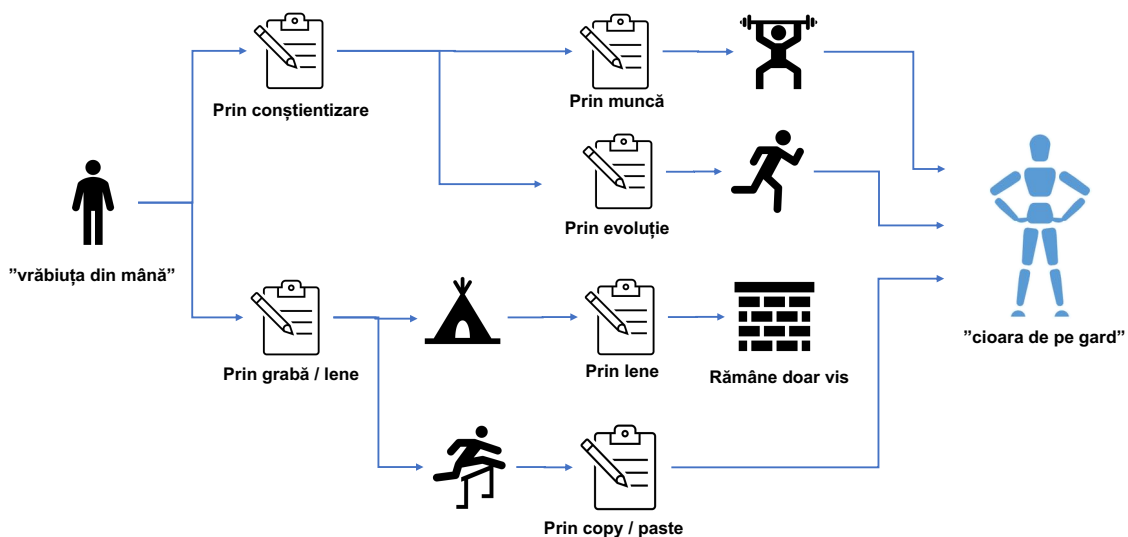
De ce suntem atât de curioși să experimentăm stări ce nu ne aparțin, răspunsul e simplu, deoarece nu am reușit să evaluăm corect "vrăbiuța" din noi. Dacă am fi conștienți de valoarea ei, am ști că pentru a accede la un alt status trebuie să investim în muncă și în hotărâre.

Graba și/sau lenea

La prima vedere titlul poate crea o dilemă existențială: lenea sau graba. Așa ar fi dacă nu am pune întrebarea în contextul proverbului "nu da vrabia din mână pe cioara de pe gard". În acest caz cele două noțiuni pot concura în a lua decizia vrabia sau cioara.

Să vedem cum aceste două stări pot influența alegerea corectă.

În viață există multe căi de a ne dezvolta, de a ajunge la o "cioară" care pentru moment nu e în proximitatea noastră. Fiecare din aceste căi implică o temporizare în atingerea scopului. Scopul nu trebuie să fie "cioara de pe gard" ci o evoluție sub toate aspectele.

Raportați strict la proverbul pe care îl analizăm, observăm faptul că fiecare din noi ne propunem o țintă, țintă care de cele mai multe ori se prezintă sub forme îmbrăcate în

culori atrăgătoare. Adevărul este că pe măsură ce ne apropiem de țintă, strălucirea dispare, lăsând locul unei forme amorfe, mult asemănătoare cu vrăbiuța ce o purtăm în noi.

Dacă așa stau lucrurile, de ce suntem ispitiți să alergăm după "cioara" de pe gard, dacă ea, practic, e tot o vrăbiuță? Răspunsul îl găsiți în desenul de mai sus. Întreaga noastră ședere în lumea fizică este o competiție continuă. Niciodată nu poți spune că ai ajuns la finish, deoarece fiecare finish e de fapt un nou start.

Așa cum se poate observa în desen, există mai multe căi de a ajunge la un finish intermediar, de a ajunge la vrăbiuța de pe gard, pe care doar noi o vedem a fi cioară. Dacă stau și mă gândesc mai bine, ceea ce vedem noi pe gard ca fiind o "cioară", nu e de fapt decât un nou nivel evolutiv către care tindem.

Îmi aduc acum aminte de principiul filozofului danez Martinus "sult og mæt" (flămând și sătul). Ce ne spune acest principiu? El ne aduce în atenție faptul că pe toată durata șederii noastre în lumea fizică, din punct de vedere spiritual, trecem ciclic prin faza de "flămând", căreia îi urmează inevitabil o fază de "sătul", care imediat declanșează o nouă fază de "flămând". Trebuie subliniat faptul că fazele de "flămând" și "sătul" se referă doar la stări spirituale. Deci, dacă suntem în faza "flămând", ceea ce vedem pe gard declanșează un proces apropiere de ceea ce nouă ni se pare deosebit.

Drumul până la acel țel poate fi făcut prin conștientizare, adică prin propria evoluție sau prin muncă, dar există și drumul guvernat de lene sau grabă. E clar pentru oricine că lenea ne duce inevitabil în fața unui zid care acoperă "cioara" pe care ne-o dorim, dispărând astfel "obiectul muncii".

Graba e și ea la leul de păguboasă ca și lenea. Alegăm spre o țintă efemeră de la care împrumutăm doar masca care, avem impresia, ne pune într-o lumină nouă. OK, și la carnaval folosim măști, e distractiv, dar la terminarea carnavalului, scoatem măștile și revenim la statutul nostru real. Nu e același lucru și cu cei care folosesc metoda "copy - paste". Un nivel spiritual nu poate fi copiat, poate doar să fie atins prin conștientizare. De aceea metoda "copy - paste" este o metodă păgubuasă, deoarece un "vânticel", o biată briză, poate să ne zmulgă masca de pe față și atunci apărem goi în toată splendoarea noastră.

După ce am încercat să deslușim conținutul proverbului, cred că e potrivit să definim cine e "vrăbiuța" și cine e "cioara" despre care am tot vorbit.

Cine e de fapt "vrabia"?

Această vorbă, deși este folosită de multe ori pe post de manipulare, ea, în cele mai multe cazuri, este tocmai "pasărea din mână". În acest sens zicala are de fapt un mare

sens. Pasărea din mână este realitatea și senzațiile în legătură cu tine, cu cineva sau cu o situație.

Realitatea care e palpabilă și se verifică și-n situații cu miză. Pasărea din mână e vocea aceia interioară care “e ușoară de abia o simți”, dar dacă ai un minim contact cu tine ... o vei urma. E bunul simț care evaluează o situație și e atent la context și la imaginea de ansamblu.

Această voce interioară nu vine niciodată cu gălăgie emoțională, nu vrea să demonstreze nimic în exterior și reflexia ei se vede în realitate, este o mică ”vrăbiuță”.

Cioara de pe gard ține de proiecții și calcule de profit (ce pierd, ce câștig dacă...) emoții și șantaje emoționale (ale tale sau ale altora). Imaginație așadar, este de cele mai multe ori o himeră, asta dacă ne referim la planul material. În plan spiritual, ”cioara de pe gard” poate fi un orizont spiritual către care tindem, dar pentru că nu îi cunoaștem valoarea ei intrinsecă, o denumim empiric ”cioara de pe gard”.

Cioara nu trece prin situații cu miză, dar arată foarte bine în aparență și-n situații neimportante. Până își ia zborul și dai cu nasul de realitate, dai cu nasul de gardul gol.

Să rămânem în zona lumii materiale, căci în plan spiritual proverbul are un cu totul alt înțeles. Un exemplu tipic este cel al unei femei care e căsătorită cu un prosper om de afaceri, chipeș, galant și atent cu soția în societate, dar care, divorțează de acest tip care la prima vedere are toate calitățile pe care ar dori orice femeie să le aibă soțul ei. Ei bine, aceasta pleacă de acasă cu un alt bărbat, un zugrav, simplu, deloc prețios sau galant. Spune ce gândește și nu e formal cu nimeni.

Soțul îi reproșează că dă pasărea din mână pentru cioara de pe gard, iar toți apropiații ei au zis că e nebună că pleacă de lângă așa un om, cu care dă bine în societate și poze.

Ceea ce nu pricepe lumea care îi admiră este faptul că soțul o umilea de ori de câte ori avea ocazia, o manipula grosolan și dincolo de imaginea amabilă și respectabilă...în situații cu miză, o călca în picioare. De exemplu, când s-a îmbolnăvit i-a zis că nu-și permite să stea lângă ea la pat, lângă una cu doar 12 clase și copiii mici, așa că să se pună pe picioare “că altfel, cu doi pumni o ridică din patul acela”.

Bărbatul simplu, deloc galant în exterior...în situații similare, cu miză, a fost un soi de dumnezeu pentru ea. I-a dat bani, i-a închiriat un apartament unde să stea ea liniștită, fără pretenția să vină și el la ea, i-a dus copilul la grădiniță când ea mergea la control medical, a susținut-o și a scuturat-o atunci când era nevoie. Eh, în cazul ăsta...cioara nu e pe gard, e în proximitatea ei.

Și totuși...oamenii încă continuă să pună presiune și să-i arate ce bărbat bine și galant pierde prin divorț. Și nu e numai un caz în care...aparențele contează, ca el sunt sute.

Desigur că aceste aparențe au fost întreținute atât de femeia în cauză care continua o vreme să pună poze cu soțul pe Facebook, cât și de celelalte femei în astfel de situații, care afișează un zâmbet tâmp în public pentru a stârni invidia privitorilor. Ce se află în interiorul casei lor, prea puțini știu.

Și vedem atât de puține lucruri care se întâmplă chiar sub ochii noștri pentru că ne uităm după ciorile de pe gard și ne lăsăm furia de aspect, cuvânt, imaginație, pentru a ne hrăni pe noi înșine cu o imagine ideală a ceea ce am vrea să existe, deși viața ne-a demonstrat destul de des prin dezamăgiri ori pierderi că sunt doar himere.

Dacă am fi atenți, am putea vedea puțin dincolo de respectul (fals) afișat și galanteria unui individ, caracteristici care sunt, de cele mai multe ori, irelevante. În plus, arătate excesiv în exterior...sunt doar expresia unei perversități care-și urmărește foarte bine scopul. Dar adevărul este că nu ne interesează atâta vreme cât "cioara" e pe gard și nu e în mâna noastră.

Ceea ce considerăm că posedă "cioara de pe gard" ne întreține iluziile și minciuna cu care ne-am obișnuit să adormim liniștiți. Când deschizi ochii și vezi cu cine ai de-a face și ce consecințe plătești pentru superficialitatea ta, iei decizia să pleci de acolo. Și atunci vezi ce iluzii ai hrănit în ceilalți și cum vor toți să te salveze de la o posibilă "fericire", doar pentru că nu ai nicio certitudine și nu urmezi un traseu clasic.

Vedeți, acum referindu-ne la întrebarea "cine e de fapt vrabia" putem răspunde ușor. "Vrabia" din mâna noastră suntem chiar noi, nu e soțul extraordinar din exemplul nostru, nu, "vrăbiuța" suntem chiar noi, cu bunele și cu relele noastre. Doar noi știm cine suntem și doar noi știm ce ne dorim, în rest, cei din jurul nostru sunt spectatori care la sfârșitul reprezentației vor aplauda, sau vor părăsi sala de spectacol dezamăgiți că eroul principal a renunțat la "cioara" care tot spectacolul stătea pe gardul din fața personajului principal.

Cine e de fapt "cioara"?

Am ajuns și la cel de al doilea personaj principal al proverbului nostru, "cioara". O simplă căutare pe google îți poate oferi o imensitate de răspunsuri. Mie mi-a plăcut următoarea caracterizare: "*Urmărind o "cioara" riști să urmărești o himeră, o umbră pe care să nu poți să o atingi niciodată, sau dacă ai norocul și o atingi să îți dai seama că ție de fapt nu îți place "cioara", că de fapt "vrabia" e mai bună, mai dulce, cântă mai frumos. Și să fim serioși cui îți place croncănitul ciorii? Pot să spun atunci cu mâna pe inimă că "fericirea care o dorești o ucide pe cea care o ai". Nu zic că trebuie să te plafonezi, să nu încerci "mai sus, mai repede, mai puternic" ci ceea ce vreau eu să zic este că dacă ești fericit nu încerca să fii mai fericit, căci "mai bine e dușmanul binelui" de cele mai multe ori. Fericirea este un lux, nu oricine poate fi fericit".*

Descriere perfectă. Da "cioara de pe gard" este o iluzie atât timp cât ea stă pe gard, dar poate deveni o deziluzie atunci când te vei apropia de ea.

Să nu uităm și de altă zicală la fel de cunoscută: "I-am prins cu cioara vopsită". Asta e realitatea, cât timp "iluzia" e departe de tine, atât timp cât se țin narațiuni ce o îmbracă în haine împărătești, nu poți decât spune ce ne amintește altă zicală: „Cioara e tot cioară, ia pruna și zboară”.

Mai mult de atât, "Nu poți face din cioară privighetoare" ne spune un proverb turcesc. Se pare că la mai multe popoare reputația ciorii nu e comparabilă cu a unui porumbel, chiar dacă dimensional sunt apropiate.

Cum să discernem între a avea "vrabia" sau "cioara"

Eu sunt convins că am reușit să identific în mare parte ceea ce este o "cioară" în raport cu o "vrăbiuță", asta bineînțeles în contextul proverbului analizat. Rămâne acum să vedem cum putem discerne între "vrabia din mână și cioara de pe gard". La prima vedere ar părea simplu ținând cont că vrabia ne aparține deja, în timp ce până la cioară e o bucată de drum și apoi, nu avem siguranța că atunci când ne apropiem de ea, nu zboară. Dilemă totală ...

Pentru o abordare mai pragmatică, din start ar trebui să punem o etichetă pe biata cioară. Avem doar două variante plauzibile:

- "cioara" e o țintă materială
- "cioara" e o țintă spirituală

Dacă "cioara e o țintă materială, lucrurile se simplifică. Am identificat o persoană care se poate metamorfoza în "chipeș", "bogat", "amabil", "liber de obligații", etc., adică un fel de idol masculin. Problema poate fi extinsă și la femei, la femeia fatală. Deci aceste repere devin "ciorile" care ne distrag pentru o perioadă de timp atenția.

Bărbații spun că apreciază „prezența” de lângă ei mai mult decât au făcut-o femeile, iar femeile au declarat că apreciază "potențialul unui câștig bun" mai mult decât au făcut-o bărbații – dar nu au clasat atracția fizică sau statutul socio-economic printre considerentele lor de top.

Oamenii sunt într-adevăr mincinoși. Experimente care nu se bazează pe capacitatea de autoreglare arată că atractivitatea fizică este fără doar și poate foarte importantă atât pentru bărbați, cât și pentru femei. Starea, oricum ai vrea să o măsoari: venit, educație, etc., este de multe ori mai mult în urma aspectului fizic. În studiile de dating, care ajung mai aproape de intențiile reale, atractivitatea fizică și potențialul de câștig „iau fața” atracției romantice.

În timp ce oamenii au tendința de a prefera persoane similare cu ei în termeni de trăsături, cum ar fi religiozitatea sau organizarea gospodăriei, atunci când vine vorba despre frumusețe și venituri, majoritatea le acordă o importanță infinit mai mare. Pe

baza acestor trăsături, oamenii par să aspire la parteneri cu un rang mai mare decât ei înșiși. Și vor un partener văzut ca un jackpot.

Exemplul clasic este cel cunoscut în sociologie ca "schimb al standardului de frumusețe" – atunci când o persoană atractivă se căsătorește cu o persoană bogată sau puternică, ambele câștigă. Este povestea clasică a unui miliardar polimat în vârstă care a suferit arsuri grave pe fața și care se căsătorește cu un fotomodel în costum de baie care nu este în stare să găsească Parisul pe hartă, dar care vrea într-adevăr să meargă acolo, pentru că este romantic.

Tot ce ai nevoie sunt banii sau puterea, spune definiția, iar iubitele frumoase să se prezinte pentru a te lua.

Când Homer Simpson s-a făcut de 300 de kilograme din cauza excesului de zahăr, instinctul său i-a spus să transforme totul în avere și prosperitate sexuală. "În America", a spus el, pe jumătate adormit după o noapte petrecută de pază în curtea casei, "în primul rând veți obține zahărul, apoi puterea și apoi veți obține femeia." Practic se face o referire la filmul Scarface. În film, a se citi "bani" în loc de "zahăr", dar atât Simpson cât și Tony Montana, personaj interpretat magistral de Al Pacino, au luat-o razna la modul definitiv.

Elizabeth McClintock, sociolog al Universității Notre Dame din Indiana, SUA, a făcut cercetări exhaustive pe ideea schimbului de trăsături umane. Studiul ei a fost publicat în urmă cu un an în American Sociological Review, pe baza datelor a 1507 de cupluri în diferite stadii de relații, inclusiv întâlnire, concubinaj și căsătorie. "Schimbul de frumusețe, în cultura populară selectarea romantică a partenerului ca un proces de piață competitiv", a scris McClintock, "este o concepție larg acceptată atât în cultura populară cât și în mediul academic." Sociologul american se referă în mod special la "schimbul standardului de frumusețe", în care un bărbat potent financiar apare alături de o frumoasă "soție trofeu".

Dar McClintock a constatat faptul că în afară de magnații bolnavi, în lume practic aceasta practică nu există. În cazul în care se produce, nu rezistă. Forța dominantă a partenerilor universal valabilă este potrivirea.

Ceea ce pare a fi un schimb de frumusețe din punctul de vedere al situației socio-economice nu este de multe ori un schimb, scrie McClintock: femeie de succes alături de un bărbat de succes, și femeile cu sex-appeal alături de bărbați cu sex-appeal.

Deoarece oamenii cu statutul socio-economic ridicat sunt, în medie evaluați ca fiind mai atractivi din punct de vedere fizic decât oamenii de statut inferior, multe corelații între apariția unui partener și statutul celuilalt partener sunt false și interpretate greșit.

"Femeile petrec mult mai mult timp încercând să arate bine decât barbatii", a spus McClintock." Asta creează o mulțime de inconcordanțe în aceste date. Dacă nu le iei în

considerare vei vedea că există o mulțime de bărbați care au ca parteneri femeile care arată mai bine decât ei, doar pentru că, în medie, femeile arată mai bine.

Barbații ridică de obicei ștacheta în privința atractivității, câștigând astfel mai mult decât femeile, în timp ce femeile ridică ștacheta în privința veniturilor. Trebuie să luați în considerare aceste lucruri înainte de a concluziona că femeile își tranzacționează frumusețea pentru bani", deci atenție de ce "cioară" sunteți atrași.

O pledoarie bine susținută de numeroasele exemple la care, fără să vrem, am fost contemporani. Lumea materială este într-un fel ciudată. Ea privește exclusiv exteriorul și avantajele materiale directe. Ce folos că te-ai căsătorit cu un milionar dacă după 3 luni joacă toată averea la casino și o pierde. Ce face partenerul în cazul acesta? Desigur, va lua "gardurile" la rând până va da de altă "cioară". Acesta e "activitatea ludică" în lumea materială în care fiecare poartă o mască cât mai atrăgătoare în acest carnaval în care suntem actori.

Nu vreau să fiu înțeleș greșit, eu nu mi-am propus să dau nimănui sfaturi, sau să validez sau să invalidez un anumit mod de comportament, singurul lucru pe care mi l-am propus este să scot în evidență cât mai multe aspecte care sunt compatibile cu relația dintre "vrăbie" și "cioară", conform proverbului analizat.

Trebuie să remarc faptul că ceea ce am prezentat mai sus are o foarte strânsă legătură cu nivelul spiritual al protagoniștilor. În general afinitățile de ordin material fac parte din bagajul unei persoane posesoare a unei energii relativ joase. Atenție, această energie nu e neapărat negativă, dar e de frecvență joasă, grosieră.

Să vedem în continuare cum estimăm dorința de a avea o "cioară" care e pe gard, când noi avem o "vrăbiuță" în mână. În acest plan avem de a face cu o cu totul alt mod de abordare a proverbului.

Să ne reamintim de principiul filozofului danez Martinus: "sult og mættelse", sau (principiul foamei și al saturației). Acest principiu universal valabil poate să ne dea o perspectivă destul de solidă în a aprecia "valoarea ciorii de pe gard". Cred că a sosit momentul potrivit să dezvolt acest principiu.

Forțele motrice din spatele tuturor experiențelor de viață sunt dorințele. Fără dorință, forma existenței care caracterizează omenirea astăzi nu ar fi putut apărea niciodată și, de asemenea, nu ar exista viitor pentru omenire dacă conștiința noastră nu ar fi saturată de dorințe din cele mai diferite.

Desigur, fiecare dorință normală, naturală este împlinită, oamenii nu cred asta pentru că nu cunosc legile vieții și nu știu că orice dorință provoacă un circuit care începe printr-un dor de ceva și nu se oprește înainte ca acest dor să fie satisfăcut.

Cu toate acestea, și știu asta din relația noastră cu alimentele, ne este foame de mâncare și această dorință este satisfăcută prin faptul că ni se oferă ceva de mâncare.

Astfel devim saturați, poate, uneori, atât de supra-saturați, încât chiar ne simțim dezgustați de ceea ce anterior ne doream atât de puternic. Cu toate acestea, foamea și sațietatea nu sunt doar o legătură cu alimentele fizice. Toate tipurile de dorințe sunt în principiu exact aceleași dorințe. Așa cum foamea de mâncare nu poate fi oprită până când nu este satisfăcută oarecum, la fel se întâmplă și cu toate celelalte tipuri de dorințe din viața noastră conștientă.

Mulți oameni se vor opune la o astfel de gândire cu motivația că au multe dorințe pe care nu le-au îndeplinit niciodată. Sunt dezamăgiți și se pot simți chiar înșelați de viață pentru că acum au îmbătrânit fără ca dorințele lor să le fi fost îndeplinite. Desigur, faptul că oamenii pot îmbătrâni fără să-și îndeplinească dorințele nu pare să se potrivească ideii că toate dorințele trebuie îndeplinite. Dar numai se pare că așa este.

Acest lucru se datorează faptului că oamenii încă își văd viața doar într-o perspectivă locală mică, începând cu concepția și nașterea și sfârșind cu moartea. Ei cred că viața lor este ca o linie dreaptă cu un început și un sfârșit. Dar această „linie dreaptă”, la fel ca toate celelalte linii drepte, nu este decât o iluzie. De fapt, linia dreaptă nu există. Orice linie este o expresie a puterii sau a energiei în timp ce toată energia universului este pe orbită.

Considerăm deci că o parte destul de mică dintr-un arc de cerc mare este de fapt o linie dreaptă. Gândiți-vă doar la linia orizontului oceanului, care este percepută de ochiul nostru fizic ca o linie dreaptă, chiar dacă simțul nostru ne spune că ea face parte dintr-un mare arc circular.

Viața noastră face parte deci dintr-un ciclu. Există ceva înainte de concepție și există ceva după moarte, iar acest „ceva” sau această manifestare a vieții înainte și după existența fizică este la fel de bine asimilată cu această dorință bazată pe principiul foamei și saturației, a dorinței ființei vii de a experimenta.

Toate aceste dorințe se plasează într-o anumită etapă a ciclului foamei și saturației și continuă, de obicei, prin mai multe încarnări, până când s-au epuizat.

Apariția saturației sau a satisfacției dă naștere implicit unui dor de ceva care este într-un fel un contrast cu ceea ce suntem acum satisfăcuți și un nou ciclu, moment în care apare un nou ciclu al principiului foamei și saturației, și acesta începe să se manifeste.

Dorințele noastre, chiar și cele obișnuite și cotidiene, se mișcă în cicluri unul după altul, astfel încât se poate vorbi despre circuite spiralete. Un circuit este conectat la următorul și devine de fapt cauza acestuia. Întreaga existență este construită din astfel de circuite, de la dorințele care se împlinesc într-un timp foarte scurt, până la cele care se extind pe mii, chiar și milioane de ani.

Așa că vi s-a părut expunerea cam sterilă și departe de tema lucrării de față? Așa că v-ați întrebat ce legătură este între Principiul lui Martinus ”sult og mættelse” cu proverbul

legat de vrăbiuță și cioară? Trebuie să recunoașteți faptul că v-am cam bulversat cu aceste noțiuni.

Nu vreau să mă dezvinovățesc, dar nu am făcut altceva decât să vă sugerez faptul că "cioara" de pe gard poate fi de fapt o "privighetoare", dacă suntem pregătiți să o vedem.

Depinde numai de noi în ce categorie ne plasăm, în categoria oamenilor ancorați în materialism, sau suntem oameni dornici de o evoluție spirituală, evoluție pentru care am venit, de fapt, în această lume materială.

Când "cioara" de pe gard devine "privighetoare"

Suntem convinși acum, chiar dacă nu am fost până în acest moment, de faptul că suntem posesorii unor dorințe mai mult sau mai puțin de ordin spiritual. Oricum dorințele se îndeplinesc în momentul în care sunt create condițiile evolutive spre a se materializa. Indiferent că ne referim la dorințe de ordin material, sau la dorințe evolutive, ele vor avea o finalizare.

Am studiat dorințele de a pune mâna pe o "cioară" care ne atrage pentru proprietățile ei de ordin pur material. Am văzut că dacă dorința e mare ajungem să punem mâna pe "cioară", dar după un timp ne dezumflăm, căci "afară e vopsit gardul și înăuntru e leopardul", care nu e altceva decât un mod ce măsoară distanța dintre minciună și adevăr.

Să trecem acum la o altă abordare a existenței unei "ciori" pe un anumit gard aflat în fața noastră.

Principiul lui Martinus ne spune că întreaga noastră evoluție este un ciclu "dorințe - împliniri - dorințe".

Păi hai să vedem cum putem aplica acest principiu la proverbul nostru.

Explicația rezidă tocmai din aplicarea principiului "Sult og mættelse". Concret, acest principiu, bazat pe necesitatea evoluției spirituale individuale, ne spune că noi, cu toate că existăm pe nivele diferite de evoluție spirituală, dorim să evoluăm individual.

Fiecare dintre noi manifestă o dorință de evoluție spirituală pe care ne-o putem satisface alături de cineva mai evoluat spiritual decât noi. Aici vorbim de legea universală a atracției. Indiferent dacă suntem bărbați sau femei, în "foamea" noastră de spiritualitate, ne simțim atrași de o persoană care să ne ofere ceea ce noi simțim că ne lipsește la momentul respectiv, acea dorință pe care am analizat-o în capitolul anterior.

Care e soluția? Găsim o persoană de care ne simțim atrași, o persoană de la care simțim că putem învăța ceva. A nu se înțelege greșit, nu căutăm un "guru", ci căutăm o persoană a cărei energie ne atrage. Vom sta lângă acea persoană până când energia ei va intra în armonie cu energia noastră. Când cele două energii au ajuns pe același palier, ne vom simți "sățui" și imediat se declanșează o "foame" de o altă energie superioară spiritual.

În momentul în care am găsit-o, vom părăsi vechea relație și ne vom simți atrași de noua sursă de energie spirituală, cu care vom intra în comuniune. Vom rămâne în această relație până în momentul în care vom intra în armonie cu respectiva energie, vom intra deci în faza de "sățui", și imediat vom trece în faza de "flămând" și procesul se reia.

Veți spune că acest principiu nu e universal valabil, căci sunt multe perechi care au rămas împreună mulți ani. OK, excepția întărește regula. În cazul acestor perechi se poate constata ori că unul din cei ce sunt împreună au abandonat principiul evoluției din considerente sociale, adică se rușinează să plece mai departe din cauza faptului că ar încălca o regulă statuată de societate, ori partenerul evoluează și el și atunci nu apare fenomenul de saturație.

În baza acestui principiu, Martinus crede că, în timp, instituția căsătoriei va dispărea, deoarece aceasta se opune principiului "sult og mættelse". Nu fiți îngrijorați, asta nu se va întâmpla mâine, deoarece acum suntem preocupați cu pandemia indusă.

Și uite așa, "cioara" de pe gard nu e altceva decât o "privighetoare.

E foarte clar acum, sper, că proverbul e înțeles atât din punct de vedere materialist, cât și spiritual.

O zi minunată vă doresc și să ajungeți să constatați că "cioara" de pe gardul la care tânjiți, e de fapt "privighetoarea" ce vă ajută să evoluați.

Succes.